

мосичника . . . . пжк ако те аз надиграя — роб ще ми бждеш до живот. . . . .

(Неизрекла думи: девет пжти на змия се обжрна: девет пжти като сжрна подскочи: девет пжти като котка се омилква.)

Косйо. (Сбжркал поша над глава да премета, сплете крака и тежко се преижна.)

Наоколо се чува смех. И Косйо напуща хорището, изгубва се между хората.

Калина. (Кога глава извива, вижда, че Кося го нема. Подирва го с очи и разбрала, че той избегал — помржчава ѝ се лицето, ала веднага пак сили ѝ обземат и по-ситно кржшно стжпки зачести.)

Гласове. Лю — лю! Горкия!

В това време издалеч, от кжм Балкана се дочува песен на силен мжжки глас.

Захарина. (Отива до Калина) Стига, стига!

Гайдата замлжква.

Песента се чува по-ясно:

„Под чаджра три девойки стояха, стояха

„три девойки, три чаргарки с тулпани . . . . .

Калина. (Вслушана в песента, променя лице,) Той е!

Захарина. Мечкаря!

Калина. Той, той! . . . Слушай какжв глас!

Чува се проджлжението на песента още по-ясно.

„Три девойки, три божуря алени,
три зюмбила, три лалета галени!

(Песента на гжсти вжлни се прелива над Чучура, секаш и балкана ѝ приглася.)

Един глас от далеч: Марей, мечкаря, мечкаря! Ей и мечката с него!

Некои хукват да го пресрещнат други се отдалечават кжм люлката; а Калина вслушена в песента, застава на местото си, оборила глава, потрепва с рамене.

Захарина. Какво ти става?

Калина. Не знам.

— Да идем да го видм.

— Аз ще чакам тук . . . . . той знае . . . . .

— Знае?

— Тук . . . . . Той тук ще дойде.

— Ах, Калино, какво приbledня! Секаш се страхуваш.

Калина. Аз!

Захарина. Цела трепериш!

— Треперя да го видя!

— Какво ще му кажеш?

— Знам ли аз!

— Ах, колко трепериш! (Като се избржща). Ето го . . . . .
той иде.